

České pověsti *pro malé děti*

Martina Drijverová

Martina Drijverová

České pověsti pro malé děti

Computer Press
Brno
2011

České pověsti pro malé děti

MARTINA DRIJVEROVÁ

Computer Press, a.s., 2011. Dotisk prvního vydání.

Ilustrace: Dagmar Ježková

Jazyková korektura: Sabina Konečná

Vnitřní úprava: Irena Rozvoralová

Sazba: Irena Rozvoralová

Obálka: Irena Rozvoralová

Odpovědná redaktorka: Eva Mrázková

Technická spolupráce: Irena Rozvoralová

Technický redaktor: Irena Rozvoralová

Produkce: Petr Baláš

Computer Press, a. s.,

Holandská 3, 639 00 Brno

Objednávky knih:

<http://knihy.cpress.cz>

distribuce@cpress.cz

tel.: **800 555 513**

ISBN 978-80-251-3666-9

Prodejní kód: KDV0104

Vydalo nakladatelství Computer Press, a. s., jako svou 4039. publikaci.

© Computer Press, a.s. Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována a rozmnožována za účelem rozšiřování v jakékoli formě či jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu vydavatele.

Obsah

Praotec Čech	5
Silný Bivoj	7
Libuše a Přemysl	9
Bruncvík	12
Král Ječmínek	15
Karlův most	18
Kouzelník Žito	21
Blaničtí rytíři	24
Dalibor	27
Faustův dům	30
Dívčí válka	33
Synové Svatoplukovi	36
Svatý Václav	39
Horymír	42
Oldřich a Božena	45
Břetislav a Jitka	48
Tatarská princezna	51
Založení Nového Města pražského	54
Staroměstský orloj	57
Golem	60

Praotec Čech

Kdysi dávno žily u řeky Visly rodiny dvou bratrů – Čecha a Lecha. Ale dobře jim tam nebylo. V okolí se totiž objevily jiné kmeny, a ty byly náramně bojovné. Co chvíli cizí muži vyrazili, někoho přepadli a zabili. Jindy zas vyloupili obydlí a sebrali, na co přišli. Nebylo to k životu, stále jen bránit chýše a políčka, ukryvat v lese plačící ženy a děti...

„Takhle to dál nejde,“ řekli si jednoho dne bratři. „Zdá se, že tu nebude nikdy klid! Měli bychom odejít a vyhledat si novou zemi.“

To se snadno řekne, jenže hůř udělá. Cesta byla dlouhá. A ať šli, kam šli, všude už někdo bydlel! Děti plakaly, ženy naříkaly, že dál nemohou a že docházejí zásoby jídla. Muže, i když zatínali zuby, už také bolely nohy... Tak putovali, až dorazili k jakési hoře.

„Tady si odpočineme,“ rozhodli bratři, „stejně už se stmívá...“

Všichni se uložili ke spánku a noc byla klidná. Ráno se jako první vzbudil Čech. Tak zas půjdeme dál, vzdychl si. Ale kudy? Měl bych se rozhlédnout. Snad z vrcholku hory!

Zvlášť vysoká ta hora nebyla, vystoupit na ni moc práce nedalo. Jak Čech dorazil nahoru, vydechl a rozhlédl se po kraji. No to je nádhera! řekl si. Ty šťavnaté zelené louky! Ty hluboké lesy, řeky a stříbrné potoky! Slunce svítilo, všechno kolem kvetlo a ve vzduchu bzučely včely. Pod modrou oblohou poletovali ptáci a v lese zahlédl Čech srnku a zajíce. A co bylo nejdůležitější: nikde ani stopy po nějakém lidském obydlí.

Čech běžel z hory dolů, co mu nohy stačily, a hned budil příbuzné: „Už jsme tady! To je ta země zaslíbená, zvěře a ptáků plná, medem oplývající!“

Skvělá zpráva. Lidé se hned dali do práce: vykáceli pár stromů, postavili si obydlí a založili pole, zorali je, oseli... Do lesa chodili na lov, u řeky chytali ryby. Bylo jim dobře. A té báječné zemi začali říkat Čechy.

Jenom Lecha mrzelo, že si to ráno přispal a že všechnu slávu sklídl jeho bratr. Trápil se tím, že v noci spát nemohl. A po nějakém čase už to nevydržel. Přemluvil rodinu a vydal se od hory, kterou nazvali Říp, na další cestu. Do cizích krajů. Že prý také něco objeví. Kam došel, co se s ním stalo? Těžko říci. Víme jen jedno: žádná země se Lechy nejmenuje...

